

CRESOLET de la AELLVA

Bolletí 87

Setembre 2019

Comença setembre i mamprenem de nou les activitats de l'Associació en les piles carregades pel descans i en l'ilusió d'estrenar un nou temps de conreu i creiximent de les relacions personals i de la nostra llavor en pro de la llengua i la cultura valencianes. Com sabeu, en Juliol tingué lloc el Dinar del Mig Any el qual, gràcies a les gestions d'Aureli López, poguérem celebrar en el Restaurant Arco de Paterna, en un menjador privat, lo qual nos permeté gojar del tradicional Concurs de Microrrelats en tota la tranquil·litat que dona el saber que, lligues o rigues, només els amics estan presents. La participació fon numerosa encara que degam recordar que els micros no deuen passar els dèu renglons o seran descalificats automàticament. Resultà guanyador en la votació el presentat per Antoni Ruiz Negre, a qui se farà entrega del mini pergamí que l'acredita com a tal en una de les pròximes Llectures- Taller de Prosa. A continuació podeu llegir-los tots i, en primer lloc, el guanyador.

Quatre principis

- ¿I dius que tu coneixes quatre condicions per a que una dòna siga feliç?...
- Sí senyora, quatre principis que si se donen junts, faran feliç a qualsevol dòna.
- ¡Ah! ¿sí?... Puix digues, digues que me tens intrigada.
- Voràs: El primer principi és; estar en un home ric.
- ¿I el segon?...
- Estar en un home simpàtic i romàntic.
- No està mal. ¿I el tercer?...
- El tercer és estar en un home expert en fer l'amor.
- ¡Ya! ¿I el quart principi?...
- Eixe és el més important: Que ningú dels tres hòmens es conega.

Antoni Ruiz Negre

LA VENJANÇA

La meua veïna era una dòna casada, alta i templada, tenia 35 anys i una figura cridanera, d'ulls negres com la pena i un monyo que era un tros de nit caigut del firmament que contrastava en un cos de blanca pell, tenia un mostrador que desafiava la llei de la gravetat i una rebotica que... millor callar. En els meus 17 anys yo l'observava a cotet cotet, per por a que endevinara els meus pensaments. Un dia tornava carregada de la botiga, llavors no hi havia naixcut 'Mercadona,' per lo que m'oferí a ajudar-la, carregant en els paquets. En aplegar al pis es canvià de roba deixant endevinar els seus encants. Me digué si tenia nóvia a lo que diguí que no en lo cap -puix la gola la tenia seca- despuix preguntà si tenia experiència en dònnes i responguí negativament, llavors anà despullant-se, poc a poc, d'aquell batí semitransparent, mentres yo m'estava ficant com el guarà quan té l'egua davant, mes quan anàvem a jugar la carta bona sonà la veu irritant i estrident del despertador...

Des de llavors, i com a venjança, dorm el citat artefacte en un racó de l'últim calaix de la meua tauleta de nit.

Joan Antoni Alapont i Pérez

¡¡ AHÍ BEN PARIDA !!

De bona veritat que allò no tenia gens ni miqueta de gràcia...A primeries tots s'enorgullien d'ella. ¡Ya era hora que vingueres!...¡Te volem i te compartirem! ¡Eres la més desijada del món! Tu nos omplis d'esperança...Naturalment el pas dels anys se li notava i havien aparegut crítics, prou d'ells trencats de color, groguiçons, exigint-li retocs en fondària per a mantindre's apassionadament activa agradant a tots..., la majoria per raons d'egoisme sobretot econòmic, per voler ser més que els altres en eixe etern desig de manar contra raó... En la seua segona joventut recordava, prou anyets en arrere, que el poble pla la batejà, a l'estil faller, com la PEPA, ara, en els ulls humits pels durs insults i desprecis, pensava cap a dins...¿Quí te vol, Constitució?.

Aureli López

L'oblit

Tres dies portava buscant l'ajuda de la Musa per a escriure este microrrelat i com és tan punyetera fins a anit no me visità. En un sopòls els dits començaren a moure's pel teclat i a penes vaig tardar cinc minuts en escriure'l. Per a una volta que no faig el microrrelat en el bar del costat a on fem el dinar, tenia tota la nit per a corregir-lo i donar-li forma. Al remat m'he quedat dormit davant l'ordenador i quan són les dotze i mija i la suor m'ha fet esvarar de la cadira, ha despertat este malensomi que escomençà de nou en vore que el magnífic microrrelat que vos havia preparat s'havia borrat i per la pantalla a soles llegia paraules més pròpies del suahili que de la llengua valenciana. En definitiva amics, que novament me trobe enfront dels salons, escrivint-vos estes línies per a eixir del pas. Això sí, en una tapeta, que açò d'escriure m'obri la fam. ¡Bon estiu a tots!

Sito Sanchis

Pobres sogres

Mes que tinguen mala fama, en els gendres les sogres lliguen prou be, millor que en les nores. Per això la meua se queixava quan tardava en tocar-li per telèfon, -És que només me criden per a romancejar o vendre'm de tot i sempre quan veig la tele...quan pegue la becaeta- Com és mal que tots patim li recomaní, per a que talle pronte "si és de segurs diga que yo soc corredor, si és de la llum que és viuda, s'apanya en un cirí i paga poc... diga als que venen fruta a domicili que nosatros la tenim penjant en el bancal, etc. I pareix que li va be. Pero l'atre dia, al del gas li digué "¡no mane Deu, canviar el gas! ¿qué vol que m'antufe?" Aixina tots li pengen pronte. Lo pijor fon quan li escoltí llevant-se de damunt a la que oferix proves d'aigua, gratis... "És que el meu gendre m'ha posat una fonteta baix la pica que fa l'aigua boníssima... -¿òsmosis? li preguntà la venedora -"sí, això, tenim fimosis d'eixa, sap, pero és cosa del meu gendre.

Vicent Ramon Calatayud

M'HA VENÇUT.

Me trobe en una illeta del carrer d'eixes que fan cantó i permeten el gir a vehículs de tota classe. Lo cert és que és hora punta i el trànsit m'aborrona. Pense estar en una de les casetes del joc d'escacs, com un humil peó a l'alcanç de qualsevol peça gran, perque passen ràpits i aventant-me la pols si ne tinguera, els coches, nous peons d'este perillós joc, les motos, convertides en cavalls i el poderós autobús, que, rei o reina mana en el carrer i pot acabar en un amén en la partida. Mire a esquerra i a dreta pendent de la llumeneta del semàfor i quan ya es posa verda (lo que vol dir que ha madurat per a mi) me disponc a passar a l'atre costat. L'agut sò d'un timbre m'esglaya. Passen raspant-me una bicicleta i atra i atra...ràpides, com les torres que van de costat a costat del tauler. I quan ya me crea salvada un patí elèctric me recorda que encara quedaven peces per passar. Este deu ser l'àlfil. Me'n vaig a casa. Definitivament, el trànsit m'ha vençut.

Maria Jesús Coves

LA FIRA D'ABRIL

Fa un bon grapat d'anys, una colla d'amics de la falla nos n'anàrem a la Fira d'abril de Sevilla. No trobàrem hostage en la capital, pero sí en un poblet propenc. Feya una calor del dimoni i abusí de beure 'rebuji'to' que estava molt fresquet. Com és llògic m'entrà pixera i me n'aní al servici. Pero hi havia una coa espantosa, així que, com yo aguante prou, decidí esperar-me fins a tornar al hotel. En lo que lo yo no contava és en que el conductor de l'autobús anava a perdre's i aparegué a les quatre del matí quan el firal era tancat a la una. Ya no podia més pero no hi havia lloc on acodir. Tot tancat. Tan malament estava passant-ho que Marian me digué: "¡tu estàs malalta! Vine al d'escampat. Yo vigile i tu pixes". Dit i fet. Pero, quan ya tenia les bragues baixades, en aquell just moment, ¡una parella de la guàrdia civil! "Senyores, ¿qué estan fent?" Marian respongué: "la meua amiga té una emergència molt emergència. M'acompanyaren a la seua garita on havia un escusat. ¡Quina vergonya, pero encara els estic agraïda!

Elena Casa i Llàcer

UN BON NEGOCIANT...

Chimo, en "ch", era el clàssic personage que tot ho sap, de tot s'enterra, sap més que ningú, coneix a tot lo món, ¡che!, un visionari dels negocis, ..., i llògicament mai tenia un chavo pero, sempre duya entre mans un fabulós negoci que, esta volta sí, seria el definitiu i s'ompliria la bojaca de billets. -¡ No pot fallar!...¡quina gran idea he tengut...! - se dia per a sí el nostre Chimo, en "ch". Total, que tirà avant en l'última extraordinària ocurrència que havia pensat. Ho va preparar tot a detall, cartells pels carrers, anuncis en periòdics, ràdios i en A punt...,che, per tot lo alt. Mes quan arribà el dia...no aparegué ni el "tato", fracàs total novament i clar, devia més que abans.

I vostés se preguntaran...¿ quin havia segut el fabulós negoci esta volta...? puix no se li va ocórrer atra cosa que .. ¡SUBASTAR LA CORBATA DE RIBÓ!

Ernest Olmos i Sabater

MANTE... ¿TU DE QUÍ ERES?

L'atre dia nos passà a un grup d'amics un fet que nos feu esclatar a riure. Estàvem almorzant en un bar del poble, i com a cambrera nova hi havia una joveneta que nos va fer elucubrar quí podria ser, puix nos pareixia coneguda. Quan la jove vingué a la taula a portar-nos els entrepens, el meu amic Paco intentà preguntar-li sense que pareguera molt de dotor, que quí era ella. Ad això la jove, que nos coneixia, clar, li amollà: "tio Paco, ¿m'està preguntant... mante, tu de quí eres? La pregunta nos desconcertà i nos feu passar un bon ratet de rialles, perque plantejá dos extrems que s'estan perdent. Un, la familiaritat en la que des de sempre nos hem tractat els del mateix poble, encara que no fòrem família. L'atre, la pregunta que se fa a una persona que se sap que és del "grup" al teu voltant, per a saber en exactitut quins són els seus lligams dins de la "tribu". Això són coses que s'han de recuperar: proximitat, familiaritat...,¡humanitat! Aixina que vos he de preguntar: ¿i vosatros de quí sou, mantes?

Ricart Folgado i Bisbal

TINDRE A ORGULL

La paraula Orgull té a voltes un significat pluraliste: Orgull és jactància, supèrbia, arrogància...etc. Per eixemple, des de l'edat de pedra els humans es jacten de ser L' 'Homo Sàpiens' (més que alguns no 'sàpiens' si és femella o és 'homo'). Des d'ans de Carlomagno la noblea té a orgull ser de sanc blava (en canvi hui tindre-la roja és un orgull nacional, o fas el ridícul). Ara be: per a orgull el de Donald Trump, (més que orgull, supèrbia diuen alguns, perque en Osaka al saludar a Sánchez li va dir: "Tu ahí assentat ¡i molt de mut!"). I ara, que no es cabrege ningú, pero diuen que l'orgull gran d'Espanya és el dia de l'Orgull... Gay (ademés tens qui diu, per fer el choto, que eixe dia dels armaris també t'ixen mandataris per fer-se en gran una foto). Igual que sap fer bon us la muller reivindicant el seu dret a menjar clòchina al vapor, en orgull ¡i en tot pudor! (I en efecte. Parles en ella i ¡la petaca dental li fa una pudor a clòchina ¡que tomba d'esquena!) En canvi en mi, bon paisà, no sé si és goig o és antull: pero en mi el més gran orgull ¡és ser mascle i valencià!

Josep Albert Aymemir i Casasús

PATÀ I AVANT

Anava pegant puntellons a tot lo que es posava per davant dels seus peus. Tots dien que Pere hi havia naixcut en el “peu canviat”, mai millor dit, perquè cap en tenia poquet, per això son pare va preocupar-se d’integrar-lo en un equip de fútbol per a que desenrollara ses qualitats futbolístiques, sent també un mal de cap per a sa mare, que no podia aforrar ni una aguileta per culpa d’estar el jove a tota hora desfent espardenyas i sabates, ademés de trencar els cristalls de les finestres de la contornà. Un dia, va vore eixir una rata d’un albelló, i ni curt ni pereós s’acostà espayet, i sense pensar-ho dos vegades li llançà una patada en tan mala fortuna que el rosegador, més assaonat que ell en les arts de la supervivència, s’enganchà a l’espardenya, clavant-li els incisius en el dit gros del peu. Pere començà a llançar crits de dolor, mentres l’animal furiós no afluixava el mòs, no tenint més remei que portar-lo corrent a l’hospital en la rata penjant, on les enfermeres i algú mege esbalaïts tingueren de ser atesos junt al jove en acabant de carregar-se a la rata. Pere quedà batejat des d’eixe dia de malnom: “el rata”.

Joan Romero i Moya

JULIO VERNE ¿un conte entre dos conflictes?

Camine en conte, chillà la meua guia, hi ha un escaló molt fondo.

Aixina és. Vaig baixar en seguritat per l’escaló i entrí en una ampla habitació, allumenada per potents reflectors, mentres el sò dels nostres passos era lo únic que trencava la soletat i el silenci del lloc.

¿A on me trobava? ¿Que estava fent yo allí? Preguntes que no tenien respostes. Unes portes de ferro s’obrien i tancaven en estrèpits tancaments metàlics i les escales s’internaven en les fondàries de la terra, nostra terra...

No podia recordar més, pero mancava, no obstant, de temps per a pensar.

Segurament nos preguntarem qui som, qui soc yo, on està la meua estació¿Una estació?

Aixina és i deu ser allò que busque, l’Estació del Renàixer.

En gest pedagògic, certes persones me senyalaren dos grans cilindres de ferro, d’un metro i mig de diàmetre que sorgien del sol a molts pocs passos de distància, en el fi de poder alçar el nostre destí.

Pero ¿acàs no havia llegit poc temps arrere, un artícul que descrivia este extraordinari projecte per a unir als pobles d’Europa per mig de dos colossals cilindres submarins?

Recomponguí mentalment aquell artícul periodístic on s’informava que eren necessàries més de tres mil milles de cilindres de ferro, que pesaven més de tretze millons de tonellades, sense contar els barcos requerits per al transport dels materials: 200 barcos de dos mil tonellades, que devien efectuar trentatrés viages cada un. Tot això reaparegué en la meua consciència en eixe precís instant i me paregué una meta inalcançable.

Pero tal volta era possible que aquella “Utopia” s’haguera tornat realitat i aquells dos cilindres que tenia front a mi, que partien des del mateix lloc, passaren després baix les nostres sensacions, aplegaren als nostres cors. Tal volta això era tan senzill. Seria possible. Segurament, si.

I yo no sabia qué pensar ¿Acàs estava pensant com un maniàtic? ¿O tal volta devia creure totes eixes teories fantàstiques a pesar de les objeccions que brollaven en la meua ment en la fi d’alçar entre tots la força necessària que nos permetera alçar tan important pes i alçar a través d’este projecte un futur per a nostres futures generacions? Molt be. ¡Aixina deu ser! Diguí.

La somnolència en la que havia caigut paulatinament me feu alçar el braç per a tocar-me la cara que estava totalment mullada. ¿Mullada? ¿Per qué estava mullada? ¿Acàs l’immens cilindre de la germanor havia cedit a la pressió de l’aigua del Mar...una pressió que obligadament seria formidable puix augmenta a raó d’una atmòsfera per cada deu metres de fondària? I llavors, vaig ser presa del pànic.

Atemorissat, volguí chillar...i me trobí en el jardí de ma casa en Torrent, arruixat generosament per la violenta pluja que m’havia despertat. Simplement, m’havia quedat dormit.

Manolo Marzal

TALLER DE PROSA DE SETEMBRE: En la nostra Sèu social.

Dilluns 9 de Setembre, a les 19.30. Llegiran Màxim Rueda i Vicent Ramon Calatayud.